

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/22/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217754
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217754.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, zastúpený S. T., s. r. o. so sídlom v F., J. 4, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 01. augusta 2013, č. k. 18C/35/2013-53 a uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 28. októbra 2013, č.k. 18C/35/2013-65, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 01. augusta 2013, č. k. 18C/35/2013-53 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 28. októbra 2013, č.k. 18C/35/2013-65 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh (ďalej len žalobu) zamietol a odporcovi (ďalej len žalovanému) náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že navrhovateľ (ďalej len žalobca) sa písomne podanou žalobou zo dňa 28.09.2012 prostredníctvom právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 574,50 eur z titulu majetkovej škody a sumy 114,90 eur a to z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho so zmluvy o úvere číslo XXXXXXX, dlžníkom bola Y. V.. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011 (konanie začalo dňa 04.08.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 179 dní.

Súd prvého stupňa doplnil dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, spisom Okresného súdu Levice sp.zn. 14Er/956/2010 a zistil, že dňa 14.10.2010 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 04.08.2010 bola spísaná zápisnica pred súdnym exekútorom na spísanie návrhu na vykonanie exekúcie. Okresný súd Levice uznesením č.k. 14Er/956/2010-9, zo dňa 20.12.2010 (správne malo byť 20.10.2010) zamietol žiadosť o udelenie poverenia, voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie a KS Nitra ako súd odvolací, odvolacie konanie zastavil z dôvodu, že odvolanie bolo vzaté späť.

V súvislosti so žalobcom uvádzanou zmätočnosťou žaloby s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 OSP, súd uviedol, že žaloba spĺňala náležitosti v zmysle § 43 OSP a zákona č. 233/1995 Z.z. platného v čase podania žaloby. Žalobca v žalobe uviedol čoho sa domáha, voči komu a z akého dôvodu, pričom nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, ale má vplyv na výsledok sporu a môže viesť k zamietnutiu žaloby.

Vzhľadom na to, exekučné konanie bolo začaté v roku 2010 a žalobca sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012, predmetný nárok na náhradu škody nie premlčaný. Súd mal k dispozícii ako dôkaz exekučný spis. Do podania žaloby šesťmesačná lehota neuplynula, avšak súd vo veci rozhodoval po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia žiadosti žalovaným, žalobu tak už nemohol súd považovať za predčasnú.

Súd prvého stupňa konštatoval, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Súd zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je tu dôvod na náhradu škody resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V danej veci súd nemal za preukázané tvrdenia právneho zástupcu žalobcu. Žalobca uvádzal, že vo veci preukázania škody požiadal o vypracovanie znaleckého posudku, pričom súd poznamenal, že ak mu vznikla škoda, mal by mať dôkazy, ktorými by ju preukázal a za daného stavu nie je zrejme ako mohol žalobca dospieť k výške ním tvrdenej škody. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania. Z tohto dôvodu súd návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom ako nehospodárny zamietol, i s poukazom na ďalšie dôvody pre zamietnutie žaloby. Súd sa nestotožnil ani s názorom, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prietahy v konaní. Nevidel však dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to, že k vzniku škody ani nedošlo. V rámci exekučného konania mal súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania (rozhodnutia: NS SR 3 Cdo 146/2011, 3 MCdo 11/2010, 5 Cdo 291/2010, US SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002). Súd zároveň poukázal aj na skutočnosť, že aj súdny exekútor u ktorého oprávnený podal návrh na začatie exekúcie, nedodržiaval lehotu podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na podanie návrhu na súd do 15 dní. V danom prípade síce bolo vydané poverenie po niekoľkých mesiacoch, pričom táto skutočnosť automaticky neznamená, že žalobcovi musela v dôsledku uvedeného postupu vzniknúť škoda (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002). Neboli konštatované zbytočné prietahy v konaní či nečinnosť súdu. Majetková ujma nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Predmetnú žalobu súd považoval za účelovú a to aj s poukazom na hromadne podané totožné žaloby, v ktorých sa taktiež neuvádzajú správne údaje o počte dní omeškania a pod.. V konaní nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tvrdenej škody. Zároveň súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote.

Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca

vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľné. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Znemožnil tak žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Napadnutým uznesením č.k. 18C/35/2013-65 zo dňa 28.10.2013 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť v lehote troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, pričom zároveň uviedol, že žalobca je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch položka 7 písm. a) sadzovníka súdnych poplatkov v zmysle § 172 ods. 2.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky č. 7a sadzovníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Žalobca preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi bola v rozpore s citovaným zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy vylúčené. Navyše, podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Na základe vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa aj napadnuté uznesenie podľa § 212 ods. 1 OSP a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto napadnutý rozsudok ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Žalobca sa v predmetnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18C/35/2013 domáhal náhrady majetkovej škody v sume 574,50 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 114,90 €. Svoj nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Levice, kde povinnou bola Y. V., nar. XX.XX.XXXX vo veci vymoženía pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (EX XXXXX/XXXX). Nesprávny úradný postup videl v oneskorenom vydaní uznesenia, ktorým súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo dňa 04.08.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 OSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013). Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06).

Vychádzajúc zo súdneho spisu Okresného súdu Levice, sp.zn. 14Er/956/2010, exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 04.08.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Levice dňa 14.10.2010. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 20.05.2010, sp.zn. SR 03914/10. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 20.10.2010, č.k. 14Er/956/2010-9 v spojení s uznesením Okresného súdu Levice zo dňa 29.07.2011, č.k. 14Er/956/2010-36 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, ktoré však následne vzal späť. Vzhľadom k tomu Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením zo dňa 30.04.2013, č.k. 26CoE/63/2013-54 odvolacie konanie zastavil.

Odvolací súd námietku žalobcu uvádzanú v odvolaní, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred súdom, považoval za dôvodnú vzhľadom k tomu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa správne konštatoval zistený skutkový stav, že žiadosť bola zamietnutá, avšak ďalej uviedol, že vo veci bolo vydané poverenie, čo odvolací súd považuje za zmätočné konštatovanie. Konkrétne konštatovanie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku ohľadne toho, že v danom prípade síce bolo vydané poverenie po niekoľkých mesiacoch, pričom táto skutočnosť automaticky neznamená, že žalobcovi musela v dôsledku uvedeného postupu vzniknúť škoda sú nesprávne vzhľadom k tomu, že v predmetnej exekučnej veci bolo vydané rozhodnutie, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá, tak ako to správne uviedol pri konštatovaní zisteného skutkového stavu z pripojeného exekučného spisu. Taktiež konštatovanie súdu prvého stupňa, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia lehotá na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala je v predmetnej veci nesprávne.

Pozornosti odvolaciemu súdu taktiež neušlo, že súd prvého stupňa pri konštatovaní zisteného skutkového stavu zo spisu Okresného súdu Levice č.k. 14Er/956/2010 uviedol, že Okresný súd Levice rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia uznesením č.k. 14Er/956/2010-9 zo dňa 20.12.2010, pričom správne malo byť dňa 20.10.2010.

Vzhľadom k uvedenému je takéto rozhodnutie zmätočné a tým nepreskúmateľné, čo spôsobuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne zistí skutkový stav veci a na základe takto zisteného skutkového stavu rozhodnutie aj riadne odôvodní s poukazom na § 157 ods. 2 OSP.

Čo sa týka žalobcom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (inšpirácia novou právnou úpravou ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 01.01.2013), súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 len podľa novej právnej úpravy platnej v znení po prijatí zákona č. 412/2012 Z.z., teda po 01.01.2013. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia však predmetné ustanovenie správne aplikoval na daný skutkový stav, v znení účinnom do 31.12.2012.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Predmetom odvolacieho konania bolo i odvolaním napadnuté uznesenie, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť v lehote troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, pričom zároveň uviedol, že žalobca je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch položka 7 písm. a) sadzovníka súdnych poplatkov v zmysle § 172 ods. 2.

Podľa § 226 OSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Odvolací súd k námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa má za to, že táto nie je dôvodná, stotožňujúc sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu

SR sp. zn. 6Cdo 294/2013 zo dňa 24.10.2013, podľa ktorého právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. Februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III.ÚS 119/03-30 sa vyjadril rovnako, keď vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 OSP.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008).

Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zaviniel súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku nedostatku dôvodov alebo jeho nezrozumiteľnosti je vždy dôvodom na zrušenie takéhoto rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd má za to, že napadnuté uznesenie spĺňa požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia z toho hľadiska, že toto uvádza dôvod uloženej povinnosti, ako aj jej výšku a taktiež určuje, podľa akej konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov bola predmetná povinnosť uložená. Takýto rozsah odôvodnenia, priamo nadväzujúci na jeho výrokovú časť, postačuje na jeho dostatočné zdôvodnenie. Súd zastáva názor, že v prípade takéhoto rozhodnutia nie je potrebná ďalšia samostatná časť rozhodnutia s nadpisom Odôvodnenie, naopak, ďalšie skutočnosti by rozhodnutie mohli zaťažiť zbytočným formalizmom.

Odvolací súd však musí konštatovať, že vada predmetného uznesenia spočíva v zmätočnom vyjadrení súdu prvého stupňa, keď tento uvádza, že hoci je žalobca povinný zaplatiť vyrubený poplatok, zároveň súd prvého stupňa uvádza i to, že žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku s poukazom na ustanovenie § 2 odsek 1 zákona č. 71/1992 Z. o súdnych poplatkoch. Z uvedených dôvodov je uznesenie súdu prvého stupňa zmätočné, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I., Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,- eur. Predmetná položka bola do zákona vložená novelou - zákonom č. 286/2012 od 01.10.2012 a doposiaľ nebola menená.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a rozsudok ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.